

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupeného Mgr. Timmem Šmehlíkem, advokátem se sídlem sady 5. května 46, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2005, č. j. DSH/3786/05, o přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 4. 2007, č. j. 17 Ca 15/2005 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „žalovaný“) ze dne 13. 6. 2005, č. j. DSH/3786/05. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti

rozhodnutí Města Domažlice, komise pro projednávání dopravních přestupků (dále jen „správní orgán“), ze dne 2. 3. 2005, pod č. j. 2274/2005/OD, přest.: 42/2005, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) a § 30 odst. 1 písm. ch) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“).

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Má zato, že správní orgány prvního i druhého stupně zjistily skutkový stav, z něhož vycházely při svém rozhodování, zcela nedostatečně, některé navržené důkazy neprovedly, jiné zcela úmyslně chybně interpretovaly, v důsledku čehož pak vydaly nesprávná rozhodnutí. Skutková podstata, z níž správní orgán při svém rozhodování vycházel, dle stěžovatele není dostatečně zdokumentována ve spise, resp. některá tvrzení správního orgánu jsou jen zcela nepodloženými domněnkami. Konkrétně stěžovatel uvádí, že odborné vyjádření znalce D. a vyjádření Ing. K. jsou navzájem v příkrém rozporu, který správní orgán uspokojivě nevysvětlil. Vyjádření jmenovaného znalce je dle stěžovatele v rozporu i s ostatními provedenými důkazy. Ani krajský soud se tímto rozporem nezabýval, jen opakoval odůvodnění žalovaného. Podle stěžovatelova názoru rovněž nemá oporu ve spisech tvrzení správního orgánu o tom, že stěžovatel byl přistižen při spáchání přestupku. Není pravdou, jak uvádí krajský soud, že výše uvedená skutečnost plyne z výpovědi svědků. Výpověď svědka F., která sloužila jako jeden z důkazů, na jejichž základě byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku, není dle tvrzení stěžovatele v souladu s ostatními dokumenty obsaženými ve spise, veškeré informace získané výsledkem tohoto svědka jsou značně pochybné a jako důkaz těžko použitelné. Stěžovatel tak uzavírá, že ve správním řízení byly provedeny důkazy, které jsou navzájem v rozporu. Krajský soud měl v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit rozpory mezi důkazy a dále vyložit, proč jsou některé důkazy považovány za nevěrohodné a námitky za neopodstatněné. Jelikož tak neučinil, je odůvodnění jeho rozsudku zcela nedostatečné.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 2. 3. 2005 vydal správní orgán rozhodnutí, jímž uznal stěžovatele vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích a přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. ch) stejného zákona. Těchto přestupků se stěžovatel dopustil tím, že dne 15. 12. 2004

v 17:15 hodin na silnici II. třídy č. 183 na 9,8 km v obci Hradiště způsobil dopravní nehodu – bočně se střetl s protijedoucím vozidlem, na místě nehody nezastavil a pokračoval dále v jízdě směrem na obec Radonice. Při dopravní nehodě nedošlo ke zranění osob. U stěžovatele byla následně provedena dechová zkouška, která prokázala 1,73 promile alkoholu v dechu, a rovněž lékařské vyšetření s odběrem krve na zjištění ovlivnění alkoholem, jímž byla zjištěna hodnota 1,94 g/kg alkoholu v krvi. Správní orgán stěžovateli udělil za tento přestupek pokutu ve výši 10 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 16 měsíců. Stěžovatel toto rozhodnutí napadl dne 1. 4. 2005 odvoláním, které žalovaný jako odvolací orgán podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že přestupky, za které byl stěžovatel uznán vinným, jsou spolehlivě zjištěny a ve spisovém materiálu řádně zdokumentovány. V závěru rozhodnutí dále konstatoval, že zavinění a protiprávní jednání stěžovatele bylo v hrubém rozporu s pravidly silničního provozu, a proto i druhy a výše uložených sankcí zhodnotil jako adekvátní, správné a podložené.

Rozhodnutí žalovaného bylo ze strany stěžovatele napadeno žalobou ve správním soudnictví, podanou dne 29. 7. 2005 ke Krajskému soudu v Plzni. Správní orgán dle stěžovatelova názoru nedostatečně zjistil skutkový stav věci, čímž sám způsobil, že neměl dostatečné podklady pro vydání správného a zákonného rozhodnutí. Z nesprávně zjištěného skutkového stavu pak žalovaný vyvodil i nesprávné právní závěry. Vedle toho hodnotil provedené důkazy pouze v neprospěch stěžovatele. Krajský soud tuto žalobu však neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl rozsudkem, ve kterém vyličil velmi podrobně a komplexně skutkový stav, citoval podstatné části protokolů o podání svědeckých výpovědí před správním orgánem a dalších listin významných pro posouzení daného skutku, a na jejich základě rozhodl tak, jak je uvedeno výše. V odůvodnění rozsudku mimo jiné uvedl, že správní orgán vyslechl i svědky navrhané stěžovatelem a hodnotil jak okolnosti svědčící pro vinu stěžovatele, tak okolnosti namítané stěžovatelem svědčící o jeho nevině. Při hodnocení důkazů správní orgán obsáhle a přesvědčivě zdůvodnil, proč uvěřil svědkům vypovídajícím v neprospěch stěžovatele a z provedených důkazů vyvodil odpovídající logický skutkový závěr. Nedůvodnými shledal krajský soud i námitky, že stěžovatel mohl prokázat, že v den předmětné nehody automobil cestou domů neřídil, ovšem správní orgán se tímto jeho tvrzením nezabýval. Dále nepřisvědčil tvrzení, dle něhož výpověď svědka F. je nevěrohodná, žalovaný ignoroval odborné vyjádření soudního znalce Dufka předložené stěžovatelem. V souladu s předchozími závěry pak krajský soud stěžovateli nepřisvědčil ani v jeho tvrzení, že žalovaný vyvodil z nesprávně zjištěného skutkového stavu nesprávné právní závěry. Vzhledem k precizní a vyčerpávající rekapitulační části napadeného rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud skutkový stav věci uvedl výše v tomto svém rozhodnutí pouze v nezbytně nutném rozsahu.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel formálně opírá kasační stížnost o důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., tj. o vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, a dále o nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, resp. v jiné vadě řízení před soudem, která má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Obsahově námitky tomuto určení odpovídají. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Podle ustanovení § 3 odst. 4 správního řádu rozhodnutí správních orgánů musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Řízení je třeba vést tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla občany a organizace k dobrovolnému plnění jejich povinností.

Podle § 32 odst. 1 správního řádu správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení.

Podle § 46 správního řádu rozhodnutí musí být v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, musí být vydáno orgánem k tomu příslušným, vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti.

Stěžovatel v úvodu podané kasační stížnosti shrnuje, že správní orgány prvního i druhého stupně zjistily skutkový stav, z něhož vycházely při svém rozhodování, zcela nedostatečně, některé navržené důkazy neprovedly, jiné zcela úmyslně chybně interpretovaly, v důsledku čehož pak vydaly nesprávná rozhodnutí. Dále uvádí, že skutková podstata, z níž správní orgán při svém rozhodování vycházel, není dostatečně zdokumentována ve spise, resp. některá tvrzení správního orgánu jsou jen zcela nepodloženými domněnkami. V závěru kasační stížnosti pak vyvozuje, že za situace, kdy byly provedeny důkazy, které jsou navzájem v rozporu, je odůvodnění rozsudku krajského soudu zcela nedostatečné. Nejvyšší správní soud uvedená konstatování považuje v souladu s názorem vyjádřeným v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, pouze za obecná tvrzení, která neumožňují bližší přezkum, fakticky za vymezení rámce kasační stížnosti. Věcně tak přezkoumal jen námitky s konkrétním obsahem.

V první z nich stěžovatel uvádí, že odborné vyjádření znalce D. je v rozporu s ostatními provedenými důkazy, především s vyjádřením Ing. K. Tento rozpor dle jeho názoru ani jeden správní orgán uspokojivě nevysvětlil. Nezabýval se jím ani krajský soud, který jen opakoval odůvodnění žalovaného. Z předloženého

správního spisu vyplývá, že stěžovatel předmětné odborné vyjádření přiložil k odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. Správní orgán I. stupně se tak k tomuto důkazu vyjádřit nemohl z objektivních důvodů. Žalovaný konstatoval, že součástí tohoto odborného vyjádření je překopírovaná, velice nekvalitní fotografie. V odůvodnění svého rozhodnutí dále uvedl, že při srovnání předloženého snímku zrcátka s kvalitní fotografií založenou ve fotodokumentaci (č. 19, 20, 21; stopa č. 6) lze nalézt identický světlý otěr, zajištěný na místě nehody na vozidle stěžovatele. Krajský soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k předloženému vyjádření zaujal stanovisko, tedy jej neignoroval, jak bylo uvedeno v žalobě. Sám k tomu připojil, že žalovaný vyjádření nepovažoval za věrohodné, neboť obhlídka Ing. K. byla provedena až dne 27. 2. 2005. Rozpor vyjádření znalce D. s vyjádřením Ing. K. a ostatními provedenými důkazy stěžovatel v žalobě takto výslovně nenamítal, žalobní bod byl formulován jako desinterpretace, resp. ignorování dotčeného předloženého vyjádření. Krajský soud se proto v tomto směru touto námitkou nezabýval a v souladu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s. tak nemůže učinit ani Nejvyšší správní soud. Lze toliko konstatovat, že žalovaný se stěžovatelem předloženým odborným vyjádřením zabýval, v odůvodnění svého rozhodnutí zdůvodnil, proč jej nepovažuje za důvodné a tuto skutečnost krajský soud k žalobní námitce ověřil. První kasační námitku tak zdejší soud neshledal důvodnou.

Dále podle názoru stěžovatele nemá oporu ve spisech závěr, že byl přistižen při spáchání přestupku. Stěžovatel rozporuje tvrzení krajského soudu, že uvedená skutečnost vyplývá z výpovědí svědků H., F., Š. a S. Krajský soud k námitce stejného obsahu v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že není důvodná, neboť výpověďmi uvedených svědků bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatel řídil uvedené vozidlo a byl na parkovišti zastížen v době, kdy ještě nebylo parkování vozidla dokončeno. Všichni svědkové shodně uvádí, že ve vozidle seděla jedna osoba a touto osobou byl muž. Nejvyšší správní soud z protokolů o podání vysvětlení a protokolů o výpovědi jmenovaných osob (v uvedeném pořadí: poškozeného, náhodného svědka a dvou příslušníků Policie ČR) zjistil, že všichni o přestupku ze dne 15. 12. 2004 vypovídali shodně, a to tak, že stěžovatel do místa svého bydliště přijel osobním automobilem Ford Mondeo, přičemž v tomto vozidle s ním nebyl nikdo jiný (přítomna pouze jedna osoba mužského pohlaví). Dříve (bezprostředně po spáchání přestupku) stěžovatel být přistižen nemohl, neboť na místě dopravní nehody nezastavil. Ve svém odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí sám konstatuje, že *„co se týče obhlédání místa nehody, na místě byly zjištěny stopy po střetu...“*, a tyto skutečnosti dále nijak nerozporuje. Řádné zajištění předmětných stop (trajektorie a poškození vozidel) je patrné z fotodokumentace, která je součástí správního spisu. Z výše uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že ani druhá námitka stěžovatele není důvodná.

V poslední námitce kasační stížnosti je zpochybňována výpověď svědka F., která není podle stěžovatele v souladu s ostatními dokumenty obsaženými ve spise,

veškeré informace získané výslechem tohoto svědka jsou značně pochybné a jako důkaz těžko použitelné, a to i z toho důvodu, že jsou v rozporu s výpověďmi svědků Š. a S. Nejvyšší správní soud porovnáním výpovědí zmíněných svědků zjistil, že ve vzájemném rozporu nejsou. Z výpovědi svědka F. je patrné, že bydlí nedaleko stěžovatele a v době, kdy stěžovatel přijížděl domů, následovaný poškozeným a policejní hlídkou, chtěl on odjet z parkoviště, ovšem stěžovatel mu při svém parkovacím manévru bránil ve výjezdu. Jako svědek se přihlásil, jelikož se dozvěděl, že stěžovatel a poškozený měli mít dopravní nehodu. Co se týká výpovědí členů policejní hlídky, svědek Š. výslovně uvedl, že *„jen na konci parkoviště u levého okraje stálo vozidlo Opel a jeho řidič čekal, až vozidlo Ford zaparkuje, aby mohl projet“*. Svědek S. pak vypověděl, že on sám si žádného jiného vozidla nevšiml, ovšem kolega Š. mu sdělil, že *„na místě zjistil svědka, který seděl v zaparkovaném vozidle opodál a čekal, až zaparkuje S. a on mohl vyjet.“* Není tedy pravdou, že by svědkové Š. a S. vypovídali, že na parkovišti v inkriminovanou dobu nikdo jiný nebyl, a těmito výpověďmi je tak vyvrácena i obava stěžovatele, že by svědek F. unikl pozornosti dvou zasahujících policistů. Na základě uvedených skutečností má Nejvyšší správní soud za to, že svědecká výpověď svědka F. mohla být v řízení o přestupku použita jako důkaz. Ani poslední námitka kasační stížnosti tak nebyla shledána důvodnou.

Jestliže tedy krajský soud z uvedených důvodů zamítl žalobu stěžovatele podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., postupoval zcela v souladu se zákonem.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2008

Mgr. Daniela Zemanová

předsedkyně senátu